

налетяли сливенските гръкомани, когато сметнаха, че бързо ще се справят с този младеж.

Борбата захвана, когато новият даскал, според уговореното, почна празничен ден да пее в черквата.

На църковно-славянски език.

Надумани от фанариотския владика, няколко гръкомани се нахвърляли върху него и почнали да го бият, защото четял Апостола на български.

— Не те ли знаем чий си си, та на такъв варварски език си дошел да ни четеш!

Борбата продължи, когато един празничен ден учениците на даскал Чинтулов казали на гръцкия владика, който служел на Архангеловден литургия:

— Владико свети! Непонятен е за нас езика, на който ни служим. Чети ни славянски или се махай от тука!

Гласовете почнали да се увеличават. Числото на младежите бърже растяло. Те заплашително заобиколили одринския фанариотски владика без да крият намеренията си. Тогава той, цял разтреперан, прекъснал службата, понеже го било втресло. На другия ден си заминал за Одрин и никога вече гръцки владика не стъпил в Сливен. Ала най-голямата победа била, когато даскал Добри избрали за сливенски делегат на събора през 1371 година в Цариград, за изработване на екзархийския устав.

Там, на обета даден от екзарх Антим I, той държал слово и прочел стихотворение, което направило дълбоко впечатление на всички. И славата на даскал Чинтулов се разнесла из цяла България. Поетът бил достатъчно познат навсякъде. Песните му се ширели тайно, завладявали мало и голямо, учени и прости, със силата, която имат народните песни. Не останал българин, чието сърце да не затрепне, когато чуел: